

Babilada Rondo

Okazas je la 19-a. Aliĝu rekte ĉe la gastiganto mem aŭ ĉe 076 411 14 55.

Vendrede, la 15-an de aprilo

... ĉe **Francisko** Vallombreuse 14
tel : 076 411 14 55

Ve, la 13-an de majo ... ĉe Gilbert
Ve, la 27-an de majo ... ĉe Cléa
Ve, la 10-an de junio ... ĉe Sonia
Ve, la 1-an de julio ... ĉe Christiane
Ven, la 16-an de sept. ... ĉe Françoise
Ve, la 14-an de oktobro ... ĉe Monique
kaj Giulio

Propagando en la bazono:

Sabate inter la 9-a kaj la 12-a ...

Sabate, la 16-an de aprilo

... en Laŭzano

Sabate, la 21-an de majo

... en Belmont

Sabate, la 4-an de junio

... en Laŭzano

Sabate, la 16-an de julio

... en Laŭzano

Sabate, la 24-an de septembro

... en Laŭzano

Sabate, la 22-an de oktobro

... en Laŭzano

Speciala festo honore al Claude Gacond

sabate la 27-an de aŭgŭsto 2011
en la urba biblioteko de
La Chaux-de-Fonds

Laŭzana Esperanto - Societo

Société Lausannoise d'Espéranto

Poŝtfako - Case postale 246 * CH - 1000 LAUSANNE 22

+41 (0)76 411 14 55 * +41 (0)21 647 29 28

esperanto@citycable.ch * www.esperanto.ch/Lausanne

Poŝtĉekkonto - CCP 10-26785-8

Prez.: David Bühlmann * 021 624 36 38 - Vicprez.: Charlotte Blanc Maillard * 079 393 32 63

Sekr.: Francisko Randin * 076 411 14 55 - Kasisto.: Sonia Daubercies * 079 649 88 86

Laŭzana Esperanto - Societo

Informilo

Aprilo 2011 - no 04

Lunde la 4-an de aprilo 2011, je la 20-a
ĉe la unua etaĝo de la stacidoma bufedo

Venu kun viaj demandoj, lingvaj problemoj

Venu kun viaj malkovraĵoj

Lunde la 2-an de majo:

Christiane Andreae parolos al ni pri la UK 2010 en Kubo

Sabate la 18-an de junio:

Ekskurso

Lunde la 5-an de septembro:

Decidota

Lunde la 3-an de oktobro:

Decidota

Lunde la 7-an de novembro:

Decidota

Sabate la 17-an de decembro:

Zamenhofa Festo

2012

Lunde la 9-an de januaro:

Decidota

Lunde la 7-an de februaro:

Ĝenerala asembleo

Lunde la 7-an de marto:

Decidota

LA RESANIGO

(1-a parto)

El "Vere aŭ fantazie" de Claude Piron

La urbeto estis belega sub la suno. Malproksime, la suproj de la alta montaro brilis, blankaj pro neĝo. Sed kie ni sidis, la verdaĵoj montriĝis plej printempaj, kaj la penso, ke tie supre povas esti malvarme, eĉ ne prezentiĝis al ni. Jes, de sur tiu altaĵo, kie ni sidis, ni havis larĝan vidon al la malnovaj domoj, al la mallarĝaj stratoj, al la tuta dormema urbeto, kaj tiun vidon mi ĝuis. Beleco ĉiam forte tuŝas mian koron.

La sono, kiun subite eligis mia kunulo, estis kvazaŭ dolora, kaj mi streĉe ekrigardis lin. Li estis mezjuna indiano, ne tre parolema, kiel multaj el tiuj indianoj en la Ameriko, kiun ni nomas latina, kvankam ĉi-lande la latineco ne estis tre videbla, se ĝi entute ekzistis. Inter la moviĝemaj, rapidvortaj, ridemaj italoj, kiujn mi konis - kaj al kiuj min pensigis, eble malprave, la vorto "latina" - kaj ĉi tiu malrapida, silenta, serioza popolo mi ne vidis multon komunan.

"Ĉu vi sentas vin bone?" mi demandis. "Ĉu io doloras al vi?"

Lia vizaĝo esprimis teruran doloron, doloron tiel fortan - mi pensis - ke li eĉ ne povis aŭdi miajn vortojn.

"La indianoj povas travivi terurajn dolorojn sen esprimi ion ajn," antaŭe diris al mi blanka loĝanto de la ĉefurbo. "Ili restas senmovaj, senesprimaj, eĉ kiam ili ege suferas." Eble. Mi ne rajtus tion priparoli, kun tiom malmulte da sperto ĉi-lande. Sed jam plurfoje mi rimarkis, ke inter tio, kion diras la homoj en la ĉefurbo, kaj la vera vivo vilaĝa ekzistas konsiderinda diferenco.

"Kio okazas al vi?" mi plu demandis. "Vi aspektas, kvazaŭ vi ege suferus."

Li rigardis min kun tia dolora esprimo, ke mi eksentis profundan kompaton al li. Sed kompato neniam helpas, ĝi eĉ ofte estas iom supereca sento, kaj mi bedaŭris tiun mian naturan reagon. Neniakoste mi akceptus, ke li sentu sin malsupera.

Liaj okuloj tenis la miajn en tiel prema rigardo, ili tiel forte petegis pri helpo, ke mi sentis egan malkomforton. Iu, tre profunde en li, vokis min kvazaŭ per forta kria voĉo, sed tiu voĉo estis silenta, kaj la voko esprimiĝis nur per la rekta rigardo de la nigraj okuloj, per la nehome dolora vizaĝo.

Mi prenis lian manon, tenis ĝin en mia, metante en miajn movetojn kiel eble plej multe da amikeco. Ŝajnis, ke la doloro iomete malpliĝas.

"Ĉu vi povas diri ion nun? Ĉu vi povas klarigi?"

"Dankon," li nur diris komence. Sed lia stato pliboniĝis, ĉar rideto - mallarĝa, certe, sed tamen vera - subite formiĝis.

"Vi timas, ĉu ne?" li diris. "Vi volus helpi, kaj ne scias, kion fari. Vi sentas kompaton. Kaj via senhelpeco ĝenas vin."

Mi miris, kiel ĝuste li komprenis miajn sentojn.

"Vi tute pravas," mi respondis. "Mi volus helpi, sed ne scias kiel, kaj tio ĝenas min."

"Vi blankuloj ĉiam volas fari ion. Agi. Batali. Superi. Vi neniam lasas la aferojn fariĝi mem. Vi ne scias meti vin en la manojn de Dio. Kaj pro tio vi multege suferas."

Mi ne sciis, kion respondi, kaj restis silenta.

"Ne zorgu," li post momento diris. "Mi scias. Estas ĉiufoje simile. Jen nun ĝi malaperas."

"Kio?"

"La malbono."

"Kion vi volas diri?"

"Vi venis ĉi tien por studi la indianan arton sanigi, ĉu ne? Nu, vi ĉeestis sanigadon." Li profunde spiris plurfoje, tre malrapide, kaj plu diris:

"Jes, jes, mi venigis ĝin al mi, kaj nun mi ĝin eligas, iom post iom. Ni atendu ankoraŭ iomete, ĉar mi estas tro malforta por iri tien tuj."

Mi ne komprenis multon el liaj paroloj. "Iri kien?" mi demandis.

"Al Panĉo. Vi vidis lin, ĉu ne?"

Ho jes, mi vidis Panĉon. Homo plej kompatinda. Mi ne priskribos al vi lian malsanon, ĉar vi ne konas la fakajn vortojn, kaj estus tro malsimple.

(daŭrigota)

Babilada Rondo

Okazas je la 19-a. Aliĝu rekte ĉe la gastiganto mem aŭ ĉe 076 411 14 55.

Vendrede, la 15-an de aprilo

... ĉe Francisko Vallombreuse 14
tel : 076 411 14 55

Ve, la 13-an de majo ... ĉe Gilbert
Ve, la 27-an de majo ... ĉe Cléa
Ve, la 10-an de junio ... ĉe Sonia
Ve, la 1-an de julio ... ĉe Christiane
Ven, la 16-an de sept. ... ĉe Françoise
Ve, la 14-an de oktobro ... ĉe Monique kaj Giulio

Propagando en la bazono:

Sabate inter la 9-a kaj la 12-a ...

Sabate, la 16-an de aprilo

... en Laŭzano

Sabate, la 21-an de majo

... en Belmont

Sabate, la 4-an de junio

... en Laŭzano

Sabate, la 16-an de julio

... en Laŭzano

Sabate, la 24-an de septembro

... en Laŭzano

Sabate, la 22-an de oktobro

... en Laŭzano

Speciala festo honore al Claude Gacond

sabate la 27-an de aŭgŭsto 2011
en la urba biblioteko de
La Chaux-de-Fonds

Laŭzana Esperanto - Societo

Société Lausannoise d'Espéranto

Poŝtfako - Case postale 246 * CH - 1000 LAUSANNE 22

+41 (0)76 411 14 55 * +41 (0)21 647 29 28

esperanto@citycable.ch * www.esperanto.ch/Lausanne

Poŝtĉekkonto - CCP 10-26785-8

Prez.: David Bühlmann * 021 624 36 38 - Vicprez.: Charlotte Blanc Maillard * 079 393 32 63

Sekr.: Francisko Randin * 076 411 14 55 - Kasisto.: Sonia Daubercies * 079 649 88 86

Laŭzana Esperanto - Societo

Informilo

Aprilo 2011 - no 04

Lunde la 4-an de aprilo 2011, je la 20-a
ĉe la unua etaĝo de la stacidoma bufedo

Venu kun viaj demandoj, lingvaj problemoj

Venu kun viaj malkovraĵoj

Lunde la 2-an de majo:

Christiane Andreae parolos al ni pri la UK 2010 en Kubo

Sabate la 18-an de junio:

Ekskurso

Lunde la 5-an de septembro:

Decidota

Lunde la 3-an de oktobro:

Decidota

Lunde la 7-an de novembro:

Decidota

Sabate la 17-an de decembro:

Zamenhofa Festo

2012

Lunde la 9-an de januaro:

Decidota

Lunde la 7-an de februaro:

Ĝenerala asembleo

Lunde la 7-an de marto:

Decidota

LA RESANIGO

(1-a parto)

El "Vere aŭ fantazie" de Claude Piron

La urbeto estis belega sub la suno. Malproksime, la suproj de la alta montaro brilis, blankaj pro neĝo. Sed kie ni sidis, la verdaĵoj montriĝis plej printempaj, kaj la penso, ke tie supre povas esti malvarme, eĉ ne prezentiĝis al ni. Jes, de sur tiu altaĵo, kie ni sidis, ni havis larĝan vidon al la malnovaj domoj, al la mallarĝaj stratoj, al la tuta dormema urbeto, kaj tiun vidon mi ĝuis. Beleco ĉiam forte tuŝas mian koron.

La sono, kiun subite eligis mia kunulo, estis kvazaŭ dolora, kaj mi streĉe ekrigardis lin. Li estis mezjuna indiano, ne tre parolema, kiel multaj el tiuj indianoj en la Ameriko, kiun ni nomas latina, kvankam ĉi-lande la latineco ne estis tre videbla, se ĝi entute ekzistis. Inter la moviĝemaj, rapidvortaj, ridemaj italoj, kiujn mi konis - kaj al kiuj min pensigis, eble malprave, la vorto "latina" - kaj ĉi tiu malrapida, silenta, serioza popolo mi ne vidis multon komunan.

"Ĉu vi sentas vin bone?" mi demandis. "Ĉu io doloras al vi?"

Lia vizaĝo esprimis teruran doloron, doloron tiel fortan - mi pensis - ke li eĉ ne povis aŭdi miajn vortojn.

"La indianoj povas travivi terurajn dolorojn sen esprimi ion ajn," antaŭe diris al mi blanka loĝanto de la ĉefurbo. "Ili restas senmovaj, senesprimaj, eĉ kiam ili ege suferas." Eble. Mi ne rajtus tion priparoli, kun tiom malmulte da sperto ĉi-lande. Sed jam plurfoje mi rimarkis, ke inter tio, kion diras la homoj en la ĉefurbo, kaj la vera vivo vilaĝa ekzistas konsiderinda diferenco.

"Kio okazas al vi?" mi plu demandis. "Vi aspektas, kvazaŭ vi ege suferus."

Li rigardis min kun tia dolora esprimo, ke mi eksentis profundan kompaton al li. Sed kompto neniam helpas, ĝi eĉ ofte estas iom supereca sento, kaj mi bedaŭris tiun mian naturan reagon. Neniakoste mi akceptus, ke li sentu sin malsupera.

Liaj okuloj tenis la miajn en tiel prema rigardo, ili tiel forte petegis pri helpo, ke mi sentis egan malkomforton. Iu, tre profunde en li, vokis min kvazaŭ per forta kria voĉo, sed tiu voĉo estis silenta, kaj la voko esprimiĝis nur per la rekta rigardo de la nigraj okuloj, per la nehome dolora vizaĝo.

Mi prenis lian manon, tenis ĝin en mia, metante en miajn movetojn kiel eble plej multe da amikeco. Ŝajnis, ke la doloro iomete malpliĝas.

"Ĉu vi povas diri ion nun? Ĉu vi povas klarigi?"

"Dankon," li nur diris komence. Sed lia stato pliboniĝis, ĉar rideto - mallarĝa, certe, sed tamen vera - subite formiĝis.

"Vi timas, ĉu ne?" li diris. "Vi volus helpi, kaj ne scias, kion fari. Vi sentas kompaton. Kaj via senhelpeco ĝenas vin."

Mi miris, kiel ĝuste li komprenis miajn sentojn.

"Vi tute pravas," mi respondis. "Mi volus helpi, sed ne scias kiel, kaj tio ĝenas min."

"Vi blankuloj ĉiam volas fari ion. Agi. Batali. Superi. Vi neniam lasas la aferojn fariĝi mem. Vi ne scias meti vin en la manojn de Dio. Kaj pro tio vi multege suferas."

Mi ne sciis, kion respondi, kaj restis silenta.

"Ne zorgu," li post momento diris. "Mi scias. Estas ĉiufoje simile. Jen nun ĝi malaperas."

"Kio?"

"La malbono."

"Kion vi volas diri?"

"Vi venis ĉi tien por studi la indianan arton sanigi, ĉu ne? Nu, vi ĉeestis sanigadon." Li profunde spiris plurfoje, tre malrapide, kaj plu diris:

"Jes, jes, mi venigis ĝin al mi, kaj nun mi ĝin eligas, iom post iom. Ni atendu ankoraŭ iomete, ĉar mi estas tro malforta por iri tien tuj."

Mi ne komprenis multon el liaj paroloj. "Iri kien?" mi demandis.

"Al Panĉo. Vi vidis lin, ĉu ne?"

Ho jes, mi vidis Panĉon. Homo plej kompatinda. Mi ne priskribos al vi lian malsanon, ĉar vi ne konas la fakajn vortojn, kaj estus tro malsimple.

(daŭrigota)

Babilada Rondo

Okazas je la 19-a. Aliĝu rekte ĉe la gastiganto mem aŭ ĉe 076 411 14 55.

Vendrede, la 15-an de aprilo

... ĉe **Francisko** Vallombreuse 14
tel : 076 411 14 55

Ve, la 13-an de majo ... ĉe Gilbert
Ve, la 27-an de majo ... ĉe Cléa
Ve, la 10-an de junio ... ĉe Sonia
Ve, la 1-an de julio ... ĉe Christiane
Ven, la 16-an de sept. ... ĉe Françoise
Ve, la 14-an de oktobro ... ĉe Monique
kaj Giulio

Propagando en la bazono:

Sabate inter la 9-a kaj la 12-a ...

Sabate, la 16-an de aprilo

... en Laŭzano

Sabate, la 21-an de majo

... en Belmont

Sabate, la 4-an de junio

... en Laŭzano

Sabate, la 16-an de julio

... en Laŭzano

Sabate, la 24-an de septembro

... en Laŭzano

Sabate, la 22-an de oktobro

... en Laŭzano

Speciala festo honore al Claude Gacond

sabate la 27-an de aŭgŭsto 2011
en la urba biblioteko de
La Chaux-de-Fonds

Laŭzana Esperanto - Societo

Informilo

Aprilo 2011 - no 04

Lunde la 4-an de aprilo 2011, je la 20-a
ĉe la unua etaĝo de la stacidoma bufedo

Venu kun viaj demandoj, lingvaj problemoj

Venu kun viaj malkovraĵoj

Lunde la 2-an de majo:

Christiane Andreae parolos al ni pri la UK 2010 en Kubo

Sabate la 18-an de junio:

Ekskurso

Lunde la 5-an de septembro:

Decidota

Lunde la 3-an de oktobro:

Decidota

Lunde la 7-an de novembro:

Decidota

Sabate la 17-an de decembro:

Zamenhofa Festo

2012

Lunde la 9-an de januaro:

Decidota

Lunde la 7-an de februaro:

Ĝenerala asembleo

Lunde la 7-an de marto:

Decidota

Laŭzana Esperanto - Societo

Société Lausannoise d'Espéranto

Poŝtfako - Case postale 246 * CH - 1000 LAUSANNE 22

+41 (0)76 411 14 55 * +41 (0)21 647 29 28

esperanto@citycable.ch * www.esperanto.ch/Lausanne

Poŝtĉekkonto - CCP 10-26785-8

Prez.: David Bühlmann * 021 624 36 38 - Vicprez.: Charlotte Blanc Maillard * 079 393 32 63

Sekr.: Francisko Randin * 076 411 14 55 - Kasisto.: Sonia Daubercies * 079 649 88 86

LA RESANIGO

(1-a parto)

El "Vere aŭ fantazie" de Claude Piron

La urbeto estis belega sub la suno. Malproksime, la suproj de la alta montaro brilis, blankaj pro neĝo. Sed kie ni sidis, la verdaĵoj montriĝis plej printempaj, kaj la penso, ke tie supre povas esti malvarme, eĉ ne prezentiĝis al ni. Jes, de sur tiu altaĵo, kie ni sidis, ni havis larĝan vidon al la malnovaj domoj, al la mallarĝaj stratoj, al la tuta dormema urbeto, kaj tiun vidon mi ĝuis. Beleco ĉiam forte tuŝas mian koron.

La sono, kiun subite eligis mia kunulo, estis kvazaŭ dolora, kaj mi streĉe ekrigardis lin. Li estis mezjuna indiano, ne tre parolema, kiel multaj el tiuj indianoj en la Ameriko, kiun ni nomas latina, kvankam ĉi-lande la latineco ne estis tre videbla, se ĝi entute ekzistis. Inter la moviĝemaj, rapidvortaj, ridemaj italoj, kiujn mi konis - kaj al kiuj min pensigis, eble malprave, la vorto "latina" - kaj ĉi tiu malrapida, silenta, serioza popolo mi ne vidis multon komunan.

"Ĉu vi sentas vin bone?" mi demandis. "Ĉu io doloras al vi?"

Lia vizaĝo esprimis teruran doloron, doloron tiel fortan - mi pensis - ke li eĉ ne povis aŭdi miajn vortojn.

"La indianoj povas travivi terurajn dolorojn sen esprimi ion ajn," antaŭe diris al mi blanka loĝanto de la ĉefurbo. "Ili restas senmovaj, senesprimaj, eĉ kiam ili ege suferas." Eble. Mi ne rajtus tion priparoli, kun tiom malmulte da sperto ĉi-lande. Sed jam plurfoje mi rimarkis, ke inter tio, kion diras la homoj en la ĉefurbo, kaj la vera vivo vilaĝa ekzistas konsiderinda diferenco.

"Kio okazas al vi?" mi plu demandis. "Vi aspektas, kvazaŭ vi ege suferus."

Li rigardis min kun tia dolora esprimo, ke mi eksentis profundan kompaton al li. Sed kompto neniam helpas, ĝi eĉ ofte estas iom supereca sento, kaj mi bedaŭris tiun mian naturan reagon. Neniakoste mi akceptus, ke li sentu sin malsupera.

Liaj okuloj tenis la miajn en tiel prema rigardo, ili tiel forte petegis pri helpo, ke mi sentis egan malkomforton. Iu, tre profunde en li, vokis min kvazaŭ per forta kria voĉo, sed tiu voĉo estis silenta, kaj la voko esprimiĝis nur per la rekta rigardo de la nigraj okuloj, per la nehome dolora vizaĝo.

Mi prenis lian manon, tenis ĝin en mia, metante en miajn movetojn kiel eble plej multe da amikeco. Ŝajnis, ke la doloro iomete malpliĝas.

"Ĉu vi povas diri ion nun? Ĉu vi povas klarigi?"

"Dankon," li nur diris komence. Sed lia stato pliboniĝis, ĉar rideto - mallarĝa, certe, sed tamen vera - subite formiĝis.

"Vi timas, ĉu ne?" li diris. "Vi volus helpi, kaj ne scias, kion fari. Vi sentas kompaton. Kaj via senhelpeco ĝenas vin."

Mi miris, kiel ĝuste li komprenis miajn sentojn.

"Vi tute pravas," mi respondis. "Mi volus helpi, sed ne scias kiel, kaj tio ĝenas min."

"Vi blankuloj ĉiam volas fari ion. Agi. Batali. Superi. Vi neniam lasas la aferojn fariĝi mem. Vi ne scias meti vin en la manojn de Dio. Kaj pro tio vi multege suferas."

Mi ne sciis, kion respondi, kaj restis silenta.

"Ne zorgu," li post momento diris. "Mi scias. Estas ĉiufoje simile. Jen nun ĝi malaperas."

"Kio?"

"La malbono."

"Kion vi volas diri?"

"Vi venis ĉi tien por studi la indianan arton sanigi, ĉu ne? Nu, vi ĉeestis sanigadon." Li profunde spiris plurfoje, tre malrapide, kaj plu diris:

"Jes, jes, mi venigis ĝin al mi, kaj nun mi ĝin eligas, iom post iom. Ni atendu ankoraŭ iomete, ĉar mi estas tro malforta por iri tien tuj."

Mi ne komprenis multon el liaj paroloj. "Iri kien?" mi demandis.

"Al Panĉo. Vi vidis lin, ĉu ne?"

Ho jes, mi vidis Panĉon. Homo plej kompatinda. Mi ne priskribos al vi lian malsanon, ĉar vi ne konas la fakajn vortojn, kaj estus tro malsimple.

(daŭrigota)

Babilada Rondo

Okazas je la 19-a. Aliĝu rekte ĉe la gastiganto mem aŭ ĉe 076 411 14 55.

Vendrede, la 15-an de aprilo

... ĉe **Francisko** Vallombreuse 14
tel : 076 411 14 55

Ve, la 13-an de majo ... ĉe Gilbert
Ve, la 27-an de majo ... ĉe Cléa
Ve, la 10-an de junio ... ĉe Sonia
Ve, la 1-an de julio ... ĉe Christiane
Ven, la 16-an de sept. ... ĉe Françoise
Ve, la 14-an de oktobro ... ĉe Monique
kaj Giulio

Propagando en la bazono:

Sabate inter la 9-a kaj la 12-a ...

Sabate, la 16-an de aprilo

... en Laŭzano

Sabate, la 21-an de majo

... en Belmont

Sabate, la 4-an de junio

... en Laŭzano

Sabate, la 16-an de julio

... en Laŭzano

Sabate, la 24-an de septembro

... en Laŭzano

Sabate, la 22-an de oktobro

... en Laŭzano

Speciala festo honore al Claude Gacond

sabate la 27-an de aŭgŭsto 2011
en la urba biblioteko de
La Chaux-de-Fonds

Laŭzana Esperanto - Societo

Société Lausannoise d'Espéranto

Poŝtfako - Case postale 246 * CH - 1000 LAUSANNE 22

+41 (0)76 411 14 55 * +41 (0)21 647 29 28

esperanto@citycable.ch * www.esperanto.ch/Lausanne

Poŝtĉekkonto - CCP 10-26785-8

Prez.: David Bühlmann * 021 624 36 38 - Vicprez.: Charlotte Blanc Maillard * 079 393 32 63

Sekr.: Francisko Randin * 076 411 14 55 - Kasisto.: Sonia Daubercies * 079 649 88 86

Laŭzana Esperanto - Societo

Informilo

Aprilo 2011 - no 04

Lunde la 4-an de aprilo 2011, je la 20-a
ĉe la unua etaĝo de la stacidoma bufedo

Venu kun viaj demandoj, lingvaj problemoj

Venu kun viaj malkovraĵoj

Lunde la 2-an de majo:

Christiane Andreae parolos al ni pri la UK 2010 en Kubo

Sabate la 18-an de junio:

Ekskurso

Lunde la 5-an de septembro:

Decidota

Lunde la 3-an de oktobro:

Decidota

Lunde la 7-an de novembro:

Decidota

Sabate la 17-an de decembro:

Zamenhofa Festo

2012

Lunde la 9-an de januaro:

Decidota

Lunde la 7-an de februaro:

Ĝenerala asembleo

Lunde la 7-an de marto:

Decidota

LA RESANIGO

(1-a parto)

El "Vere aŭ fantazie" de Claude Piron

La urbeto estis belega sub la suno. Malproksime, la suproj de la alta montaro brilis, blankaj pro neĝo. Sed kie ni sidis, la verdaĵoj montriĝis plej printempaj, kaj la penso, ke tie supre povas esti malvarme, eĉ ne prezentiĝis al ni. Jes, de sur tiu altaĵo, kie ni sidis, ni havis larĝan vidon al la malnovaj domoj, al la mallarĝaj stratoj, al la tuta dormema urbeto, kaj tiun vidon mi ĝuis. Beleco ĉiam forte tuŝas mian koron.

La sono, kiun subite eligis mia kunulo, estis kvazaŭ dolora, kaj mi streĉe ekrigardis lin. Li estis mezjuna indiano, ne tre parolema, kiel multaj el tiuj indianoj en la Ameriko, kiun ni nomas latina, kvankam ĉi-lande la latineco ne estis tre videbla, se ĝi entute ekzistis. Inter la moviĝemaj, rapidvortaj, ridemaj italoj, kiujn mi konis - kaj al kiuj min pensigis, eble malprave, la vorto "latina" - kaj ĉi tiu malrapida, silenta, serioza popolo mi ne vidis multon komunan.

"Ĉu vi sentas vin bone?" mi demandis. "Ĉu io doloras al vi?"

Lia vizaĝo esprimis teruran doloron, doloron tiel fortan - mi pensis - ke li eĉ ne povis aŭdi miajn vortojn.

"La indianoj povas travivi terurajn dolorojn sen esprimi ion ajn," antaŭe diris al mi blanka loĝanto de la ĉefurbo. "Ili restas senmovaj, senesprimaj, eĉ kiam ili ege suferas." Eble. Mi ne rajtus tion priparoli, kun tiom malmulte da sperto ĉi-lande. Sed jam plurfoje mi rimarkis, ke inter tio, kion diras la homoj en la ĉefurbo, kaj la vera vivo vilaĝa ekzistas konsiderinda diferenco.

"Kio okazas al vi?" mi plu demandis. "Vi aspektas, kvazaŭ vi ege suferus."

Li rigardis min kun tia dolora esprimo, ke mi eksentis profundan kompaton al li. Sed kompto neniam helpas, ĝi eĉ ofte estas iom supereca sento, kaj mi bedaŭris tiun mian naturan reagon. Neniakoste mi akceptus, ke li sentu sin malsupera.

Liaj okuloj tenis la miajn en tiel prema rigardo, ili tiel forte petegis pri helpo, ke mi sentis egan malkomforton. Iu, tre profunde en li, vokis min kvazaŭ per forta kria voĉo, sed tiu voĉo estis silenta, kaj la voko esprimiĝis nur per la rekta rigardo de la nigraj okuloj, per la nehome dolora vizaĝo.

Mi prenis lian manon, tenis ĝin en mia, metante en miajn movetojn kiel eble plej multe da amikeco. Ŝajnis, ke la doloro iomete malpliĝas.

"Ĉu vi povas diri ion nun? Ĉu vi povas klarigi?"

"Dankon," li nur diris komence. Sed lia stato pliboniĝis, ĉar rideto - mallarĝa, certe, sed tamen vera - subite formiĝis.

"Vi timas, ĉu ne?" li diris. "Vi volus helpi, kaj ne scias, kion fari. Vi sentas kompaton. Kaj via senhelpeco ĝenas vin."

Mi miris, kiel ĝuste li komprenis miajn sentojn.

"Vi tute pravas," mi respondis. "Mi volus helpi, sed ne scias kiel, kaj tio ĝenas min."

"Vi blankuloj ĉiam volas fari ion. Agi. Batali. Superi. Vi neniam lasas la aferojn fariĝi mem. Vi ne scias meti vin en la manojn de Dio. Kaj pro tio vi multege suferas."

Mi ne sciis, kion respondi, kaj restis silenta.

"Ne zorgu," li post momento diris. "Mi scias. Estas ĉiufoje simile. Jen nun ĝi malaperas."

"Kio?"

"La malbono."

"Kion vi volas diri?"

"Vi venis ĉi tien por studi la indianan arton sanigi, ĉu ne? Nu, vi ĉeestis sanigadon." Li profunde spiris plurfoje, tre malrapide, kaj plu diris:

"Jes, jes, mi venigis ĝin al mi, kaj nun mi ĝin eligas, iom post iom. Ni atendu ankoraŭ iomete, ĉar mi estas tro malforta por iri tien tuj."

Mi ne komprenis multon el liaj paroloj. "Iri kien?" mi demandis.

"Al Panĉo. Vi vidis lin, ĉu ne?"

Ho jes, mi vidis Panĉon. Homo plej kompatinda. Mi ne priskribos al vi lian malsanon, ĉar vi ne konas la fakajn vortojn, kaj estus tro malsimple.

(daŭrigota)

Babilada Rondo

Okazas je la 19-a. Aliĝu rekte ĉe la gastiganto mem aŭ ĉe 076 411 14 55.

Vendrede, la 15-an de aprilo

... ĉe Francisko Vallombreuse 14
tel : 076 411 14 55

Ve, la 13-an de majo ... ĉe Gilbert
Ve, la 27-an de majo ... ĉe Cléa
Ve, la 10-an de junio ... ĉe Sonia
Ve, la 1-an de julio ... ĉe Christiane
Ven, la 16-an de sept. ... ĉe Françoise
Ve, la 14-an de oktobro ... ĉe Monique kaj Giulio

Propagando en la bazono:

Sabate inter la 9-a kaj la 12-a ...

Sabate, la 16-an de aprilo

... en Laŭzano

Sabate, la 21-an de majo

... en Belmont

Sabate, la 4-an de junio

... en Laŭzano

Sabate, la 16-an de julio

... en Laŭzano

Sabate, la 24-an de septembro

... en Laŭzano

Sabate, la 22-an de oktobro

... en Laŭzano

Speciala festo honore al Claude Gacond

sabate la 27-an de aŭgŭsto 2011
en la urba biblioteko de
La Chaux-de-Fonds

Laŭzana Esperanto - Societo

Société Lausannoise d'Espéranto

Poŝtfako - Case postale 246 * CH - 1000 LAUSANNE 22

+41 (0)76 411 14 55 * +41 (0)21 647 29 28

esperanto@citycable.ch * www.esperanto.ch/Lausanne

Poŝtĉekkonto - CCP 10-26785-8

Prez.: David Bühlmann * 021 624 36 38 - Vicprez.: Charlotte Blanc Maillard * 079 393 32 63

Sekr.: Francisko Randin * 076 411 14 55 - Kasisto.: Sonia Daubercies * 079 649 88 86

Laŭzana Esperanto - Societo

Informilo

Aprilo 2011 - no 04

Lunde la 4-an de aprilo 2011, je la 20-a
ĉe la unua etaĝo de la stacidoma bufedo

Venu kun viaj demandoj, lingvaj problemoj

Venu kun viaj malkovraĵoj

Lunde la 2-an de majo:

Christiane Andreae parolos al ni pri la UK 2010 en Kubo

Sabate la 18-an de junio:

Ekskurso

Lunde la 5-an de septembro:

Decidota

Lunde la 3-an de oktobro:

Decidota

Lunde la 7-an de novembro:

Decidota

Sabate la 17-an de decembro:

Zamenhofa Festo

2012

Lunde la 9-an de januaro:

Decidota

Lunde la 7-an de februaro:

Ĝenerala asembleo

Lunde la 7-an de marto:

Decidota

LA RESANIGO

(1-a parto)

El "Vere aŭ fantazie" de Claude Piron

La urbeto estis belega sub la suno. Malproksime, la suproj de la alta montaro brilis, blankaj pro neĝo. Sed kie ni sidis, la verdaĵoj montriĝis plej printempaj, kaj la penso, ke tie supre povas esti malvarme, eĉ ne prezentiĝis al ni. Jes, de sur tiu altaĵo, kie ni sidis, ni havis larĝan vidon al la malnovaj domoj, al la mallarĝaj stratoj, al la tuta dormema urbeto, kaj tiun vidon mi ĝuis. Beleco ĉiam forte tuŝas mian koron.

La sono, kiun subite eligis mia kunulo, estis kvazaŭ dolora, kaj mi streĉe ekrigardis lin. Li estis mezjuna indiano, ne tre parolema, kiel multaj el tiuj indianoj en la Ameriko, kiun ni nomas latina, kvankam ĉi-lande la latineco ne estis tre videbla, se ĝi entute ekzistis. Inter la moviĝemaj, rapidvortaj, ridemaj italoj, kiujn mi konis - kaj al kiuj min pensigis, eble malprave, la vorto "latina" - kaj ĉi tiu malrapida, silenta, serioza popolo mi ne vidis multon komunan.

"Ĉu vi sentas vin bone?" mi demandis. "Ĉu io doloras al vi?"

Lia vizaĝo esprimis teruran doloron, doloron tiel fortan - mi pensis - ke li eĉ ne povis aŭdi miajn vortojn.

"La indianoj povas travivi terurajn dolorojn sen esprimi ion ajn," antaŭe diris al mi blanka loĝanto de la ĉefurbo. "Ili restas senmovaj, senesprimaj, eĉ kiam ili ege suferas." Eble. Mi ne rajtus tion priparoli, kun tiom malmulte da sperto ĉi-lande. Sed jam plurfoje mi rimarkis, ke inter tio, kion diras la homoj en la ĉefurbo, kaj la vera vivo vilaĝa ekzistas konsiderinda diferenco.

"Kio okazas al vi?" mi plu demandis. "Vi aspektas, kvazaŭ vi ege suferus."

Li rigardis min kun tia dolora esprimo, ke mi eksentis profundan kompaton al li. Sed kompto neniam helpas, ĝi eĉ ofte estas iom supereca sento, kaj mi bedaŭris tiun mian naturan reagon. Neniakoste mi akceptus, ke li sentu sin malsupera.

Liaj okuloj tenis la miajn en tiel prema rigardo, ili tiel forte petegis pri helpo, ke mi sentis egan malkomforton. Iu, tre profunde en li, vokis min kvazaŭ per forta kria voĉo, sed tiu voĉo estis silenta, kaj la voko esprimiĝis nur per la rekta rigardo de la nigraj okuloj, per la nehome dolora vizaĝo.

Mi prenis lian manon, tenis ĝin en mia, metante en miajn movetojn kiel eble plej multe da amikeco. Ŝajnis, ke la doloro iomete malpliĝas.

"Ĉu vi povas diri ion nun? Ĉu vi povas klarigi?"

"Dankon," li nur diris komence. Sed lia stato pliboniĝis, ĉar rideto - mallarĝa, certe, sed tamen vera - subite formiĝis.

"Vi timas, ĉu ne?" li diris. "Vi volus helpi, kaj ne scias, kion fari. Vi sentas kompaton. Kaj via senhelpeco ĝenas vin."

Mi miris, kiel ĝuste li komprenis miajn sentojn.

"Vi tute pravas," mi respondis. "Mi volus helpi, sed ne scias kiel, kaj tio ĝenas min."

"Vi blankuloj ĉiam volas fari ion. Agi. Batali. Superi. Vi neniam lasas la aferojn fariĝi mem. Vi ne scias meti vin en la manojn de Dio. Kaj pro tio vi multege suferas."

Mi ne sciis, kion respondi, kaj restis silenta.

"Ne zorgu," li post momento diris. "Mi scias. Estas ĉiufoje simile. Jen nun ĝi malaperas."

"Kio?"

"La malbono."

"Kion vi volas diri?"

"Vi venis ĉi tien por studi la indianan arton sanigi, ĉu ne? Nu, vi ĉeestis sanigadon." Li profunde spiris plurfoje, tre malrapide, kaj plu diris:

"Jes, jes, mi venigis ĝin al mi, kaj nun mi ĝin eligas, iom post iom. Ni atendu ankoraŭ iomete, ĉar mi estas tro malforta por iri tien tuj."

Mi ne komprenis multon el liaj paroloj. "Iri kien?" mi demandis.

"Al Panĉo. Vi vidis lin, ĉu ne?"

Ho jes, mi vidis Panĉon. Homo plej kompatinda. Mi ne priskribos al vi lian malsanon, ĉar vi ne konas la fakajn vortojn, kaj estus tro malsimple.

(daŭrigota)

Babilada Rondo

Okazas je la 19-a. Aliĝu rekte ĉe la gastiganto mem aŭ ĉe 076 411 14 55.

Vendrede, la 15-an de aprilo

... ĉe **Francisko** Vallombreuse 14
tel : 076 411 14 55

Ve, la 13-an de majo ... ĉe Gilbert
Ve, la 27-an de majo ... ĉe Cléa
Ve, la 10-an de junio ... ĉe Sonia
Ve, la 1-an de julio ... ĉe Christiane
Ven, la 16-an de sept. ... ĉe Françoise
Ve, la 14-an de oktobro ... ĉe Monique
kaj Giulio

Propagando en la bazono:

Sabate inter la 9-a kaj la 12-a ...

Sabate, la 16-an de aprilo

... en Laŭzano

Sabate, la 21-an de majo

... en Belmont

Sabate, la 4-an de junio

... en Laŭzano

Sabate, la 16-an de julio

... en Laŭzano

Sabate, la 24-an de septembro

... en Laŭzano

Sabate, la 22-an de oktobro

... en Laŭzano

Speciala festo honore al Claude Gacond

sabate la 27-an de aŭgŭsto 2011
en la urba biblioteko de
La Chaux-de-Fonds

Laŭzana Esperanto - Societo

Société Lausannoise d'Espéranto

Poŝtfako - Case postale 246 * CH - 1000 LAUSANNE 22

+41 (0)76 411 14 55 * +41 (0)21 647 29 28

esperanto@citycable.ch * www.esperanto.ch/Lausanne

Poŝtĉekkonto - CCP 10-26785-8

Prez.: David Bühlmann * 021 624 36 38 - Vicprez.: Charlotte Blanc Maillard * 079 393 32 63

Sekr.: Francisko Randin * 076 411 14 55 - Kasisto.: Sonia Daubercies * 079 649 88 86

Laŭzana Esperanto - Societo

Informilo

Aprilo 2011 - no 04

Lunde la 4-an de aprilo 2011, je la 20-a
ĉe la unua etaĝo de la stacidoma bufedo

Venu kun viaj demandoj, lingvaj problemoj

Venu kun viaj malkovraĵoj

Lunde la 2-an de majo:

Christiane Andreae parolos al ni pri la UK 2010 en Kubo

Sabate la 18-an de junio:

Ekskurso

Lunde la 5-an de septembro:

Decidota

Lunde la 3-an de oktobro:

Decidota

Lunde la 7-an de novembro:

Decidota

Sabate la 17-an de decembro:

Zamenhofa Festo

2012

Lunde la 9-an de januaro:

Decidota

Lunde la 7-an de februaro:

Ĝenerala asembleo

Lunde la 7-an de marto:

Decidota

LA RESANIGO

(1-a parto)

El "Vere aŭ fantazie" de Claude Piron

La urbeto estis belega sub la suno. Malproksime, la suproj de la alta montaro brilis, blankaj pro neĝo. Sed kie ni sidis, la verdaĵoj montriĝis plej printempaj, kaj la penso, ke tie supre povas esti malvarme, eĉ ne prezentiĝis al ni. Jes, de sur tiu altaĵo, kie ni sidis, ni havis larĝan vidon al la malnovaj domoj, al la mallarĝaj stratoj, al la tuta dormema urbeto, kaj tiun vidon mi ĝuis. Beleco ĉiam forte tuŝas mian koron.

La sono, kiun subite eligis mia kunulo, estis kvazaŭ dolora, kaj mi streĉe ekrigardis lin. Li estis mezjuna indiano, ne tre parolema, kiel multaj el tiuj indianoj en la Ameriko, kiun ni nomas latina, kvankam ĉi-lande la latineco ne estis tre videbla, se ĝi entute ekzistis. Inter la moviĝemaj, rapidvortaj, ridemaj italoj, kiujn mi konis - kaj al kiuj min pensigis, eble malprave, la vorto "latina" - kaj ĉi tiu malrapida, silenta, serioza popolo mi ne vidis multon komunan.

"Ĉu vi sentas vin bone?" mi demandis. "Ĉu io doloras al vi?"

Lia vizaĝo esprimis teruran doloron, doloron tiel fortan - mi pensis - ke li eĉ ne povis aŭdi miajn vortojn.

"La indianoj povas travivi terurajn dolorojn sen esprimi ion ajn," antaŭe diris al mi blanka loĝanto de la ĉefurbo. "Ili restas senmovaj, senesprimaj, eĉ kiam ili ege suferas." Eble. Mi ne rajtus tion priparoli, kun tiom malmulte da sperto ĉi-lande. Sed jam plurfoje mi rimarkis, ke inter tio, kion diras la homoj en la ĉefurbo, kaj la vera vivo vilaĝa ekzistas konsiderinda diferenco.

"Kio okazas al vi?" mi plu demandis. "Vi aspektas, kvazaŭ vi ege suferus."

Li rigardis min kun tia dolora esprimo, ke mi eksentis profundan kompaton al li. Sed kompto neniam helpas, ĝi eĉ ofte estas iom supereca sento, kaj mi bedaŭris tiun mian naturan reagon. Neniakoste mi akceptus, ke li sentu sin malsupera.

Liaj okuloj tenis la miajn en tiel prema rigardo, ili tiel forte petegis pri helpo, ke mi sentis egan malkomforton. Iu, tre profunde en li, vokis min kvazaŭ per forta kria voĉo, sed tiu voĉo estis silenta, kaj la voko esprimiĝis nur per la rekta rigardo de la nigraj okuloj, per la nehome dolora vizaĝo.

Mi prenis lian manon, tenis ĝin en mia, metante en miajn movetojn kiel eble plej multe da amikeco. Ŝajnis, ke la doloro iomete malpliĝas.

"Ĉu vi povas diri ion nun? Ĉu vi povas klarigi?"

"Dankon," li nur diris komence. Sed lia stato pliboniĝis, ĉar rideto - mallarĝa, certe, sed tamen vera - subite formiĝis.

"Vi timas, ĉu ne?" li diris. "Vi volus helpi, kaj ne scias, kion fari. Vi sentas kompaton. Kaj via senhelpeco ĝenas vin."

Mi miris, kiel ĝuste li komprenis miajn sentojn.

"Vi tute pravas," mi respondis. "Mi volus helpi, sed ne scias kiel, kaj tio ĝenas min."

"Vi blankuloj ĉiam volas fari ion. Agi. Batali. Superi. Vi neniam lasas la aferojn fariĝi mem. Vi ne scias meti vin en la manojn de Dio. Kaj pro tio vi multege suferas."

Mi ne sciis, kion respondi, kaj restis silenta.

"Ne zorgu," li post momento diris. "Mi scias. Estas ĉiufoje simile. Jen nun ĝi malaperas."

"Kio?"

"La malbono."

"Kion vi volas diri?"

"Vi venis ĉi tien por studi la indianan arton sanigi, ĉu ne? Nu, vi ĉeestis sanigadon." Li profunde spiris plurfoje, tre malrapide, kaj plu diris:

"Jes, jes, mi venigis ĝin al mi, kaj nun mi ĝin eligas, iom post iom. Ni atendu ankoraŭ iomete, ĉar mi estas tro malforta por iri tien tuj."

Mi ne komprenis multon el liaj paroloj. "Iri kien?" mi demandis.

"Al Panĉo. Vi vidis lin, ĉu ne?"

Ho jes, mi vidis Panĉon. Homo plej kompatinda. Mi ne priskribos al vi lian malsanon, ĉar vi ne konas la fakajn vortojn, kaj estus tro malsimple.

(daŭrigota)